

Szegedi tájképek (27.)

Sugárutak, hókabátban

Én azt mondom, van ez akár fél méter vastag is – köztölte méríckelésének végeredményét Janika, ki a rókus iskolában mellettem koptatta a padot. Mi pedig, vagy ötven, körbeálltuk a hóbuckába dugott, majd onnan egy óvatos mozdulattal kihúzott faágat, s araszainkkal ellenőriztük a mérés végeredményét. Végül megegyezhettünk abban – az egyetlen éjszaka Kossuth Lajos sugárutunkra hullott fehér áldásnak éppen elegendőnek kéne lenni ahhoz, hogy a suliban elrendeljék a tanítási szünetet. Ezzel biztosítva lehetőséget arra, hogy egyszerre legalább ezer lurkó kezdjen vad hógolyócsatába, cibálja a szánkóját, csúszkáljon a Búvár-tó befagyott jegén, netán a körtöltésen próbálja ki, két bakancsra drótozott faléccel tényleg lehet-e síelni.

Az iskolát persze dehogy zárták be, baktathattunk mi hóban is, fagyban is, feleltétéstől rettegve a villamosok mellett. De miért kapták volna elő a pedellusok a lakatot, hiszen a Tiszának partján negyven évvel ezelőtt igazán nem számított meglepetésnek, ha alaposan kirázta a városra hódunyháját a jóisten, vagy ahogy akkoriban illetémondani: a természet. Néhány motorizált hóeke, no meg nem kevés, tenyerét dörzsölgető, lapátot támasztó hómunkás fel is vette harcát Téltábornok összes csapatával, ám néhány óra elegendő volt ahhoz, hogy megállapítsák: a hódúrás semmivel sem fölöslegesebb (de nem is hasznosabb) mint a díóverés. Ez utóbbi egyszer úgyis leesik magától, a másik meg tavaszra biztos elolvad. Mivel a takarítói szorgalom gyorsan elenyészett, Szeged város körútjai, sugárutjai, utcái és terei néha heteken át pöffeszkedhettek ingyen kapott hóbundáikban. A rókus templom előtt tehát semmi akadálya nem volt annak, hogy sötétedésig tartsanak a hócsaták, a Hunyadi tér sarkán pedig éppen addig vigyorgathatott a hóember, míg valamelyik szeleburdi suhanc az orrnak szánt répát, a seprűt, a feketeszénből varrt gombokat ellopva nem gyártott hadirokkantat a szerencsétlenből.

Hogy miért festek én ily részletes képet Szeged egykor volt teleiről. Csupán azért, hogy gyerekeink is elhiggyék – valaha tényleg gyakori vendég volt mifelénk a hó. Aztán egyszer csak nagyon megharagudhattak ránk az égiek, mert úgy döntöttek nagy zsugoriságukban – márpedig Szegedre csak egészen ritkán hullajtják a pelyheket. Építhettünk mi télcsalogatónak szánkódombot a Vértó partjára, kínálgathattuk a Széchenyi téri platánok koronáit: ugyan, tésék már minden águkat szép fehérre festeni, a tél mifelénk már gyorsan barnuló latyakot, cipőt kínzó sós lötyvőt jelent csupán. A szánkók a faskamrában, erkélyeken rozsdásodnak, a lányok meg hiába vágyakoznak, nem tudhatják meg, tényleg szebb lesz-e arcuk, ha megfürdetik a frissen esett első hóban.

Sokan azt mondják: így is van ez rendjén, nehogy már zúzomra díszítse a Napfény városát. Más meg vállára kápjja a síleceit, és meg sem áll a Magas-Tátraig, mert ott tudja csak igazán ügyesen eltörni a sípcsontját az alföldi tapasztalataiban bízó síkirály. Időközben a csúnya szegénységre emlékeztető szénszünetből síszünet lett iskoláinkban, hadd kapjon legalább egy hetet minden kölyök arra, hogy szomorú szemekkel bámulja a városi tavak „Én ugyan be nem fagyok!” vizét, netán számítógépe előtt, gyerekszobás melegben ábrándozzon arról, milyen szép is lenne, ha apja cibálná szánkón, legalább a következő sarkokig.

Élszoktunk a téltől, s lám, most fölénk kúsztak a hófelhők, fehér immár járda is, fehér sok ezer lapos- és sátorotető, havat ráz bundájáról a petőfitelepi házat őrző kutya is. Irom mindezt 2001. december 12-én, délelőtt 9 órakor. És én Janira gondolok, régen nem látott cimborámra, aki talán most nézegeti udvarán a fát – melyik ágat is kéne letörni hómérő botnak? Gyanítom, akkor jár legjobban, ha inkább csak egy méretesebb gyufaszálat kap elő a zsebéből. De elárulom, nem leszek akkor sem szomorú, ha mire e sorok megjelennek, a Zapor-tó partján térdig merülhetek a hóban. Mert nagyon szeretném végre bebizonyítani 12 éves fiamnak: a nem éppen kezűgyességéről elhíresült apja is tud hóembert építeni.

Ugye, kedves apukák, ez a bizonyítási vágy nem csak bennem lobog ekkora magas lángon?

Koncert a klinikán

TA-információ

Az idegsebészeti klinika december 21-én, 15.30 órai kezdettel hagyományos karácsonyi koncertet szervez az új klinika tantermében.

A rendezvényen Liszt Ferenc: Pastorale-t (négykezes), J.S. Bach: F-dúr prelúdiumát és amoll duettó-át, Kóbor Tamás: Az angyal című novelláját, Prestorius: Es ist ein Ros' entsprungen-t, Victoria: O magnum misterium-át, Bárdos Lajos: Bölcsődalát, W. A. Mozart: Török indulóját, Liszt Ferenc: Régi provance-i dalát (négykezes), Erkel Ferenc: Palotását (a Hunyadi László című operából), F. Chopin: cisz-moll keringőjét és Liszt Ferenc: Szerelmi álmok (III.), valamint Scott Joplin: Elite syncopations-át hallgathatják meg a vendégek.

Az eseményen Kopniczky Zsolt, Tarjány János, Bobár Gabriella, Baricz Zsoltné, Kaposvári Péterné, Koczor Kristóf és Középesi László működik közre.

Az eseményen Kopniczky Zsolt, Tarjány János, Bobár Gabriella, Baricz Zsoltné, Kaposvári Péterné, Koczor Kristóf és Középesi László működik közre.

Felismerés...

TA-információ

Szeged Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal kéri azt a négy fiatal – akik a megújult Kárász utcát ábrázoló fotón kö-

zépen láthatóak –, hogy szíveskedjenek jelentkezni a polgármesteri hivatal kabinetirodájában (Szeged, Széchenyi tér 10. 107. szoba).

Személyesen Molnár Csaba sajtóreferenst keressék, vagy az iroda telefonszámát (564-247) hívják. Jelentkezésüket várjuk és köszönjük!

Emlékezés

Klebselsberg Kunó, az első sportminiszter

Klebselsberg, akit már életében is „sportminiszternek” hívták a sajtó, korát megelőzve ismerte föl a sport test- és jellemformáló erején kívül a sportteljesítmények propagandisztikus értékét, melyre a trianoni megaláztatásunk után a nemzetnek különösen nagy szüksége volt. Itt is a történelemből vonta le a tanulságot, azt, hogy a lefegyverzett nemzet hamarosan elpusztul. Az addigi arisztokratikus sportot általános nemzeti mozgalmá kívánta átszervezni. Az akkor elfogadott első sporttörvénye ma is példamutató!

Létrehozta a testnevelés oktatásában még hiányzó láncszemet, a Testnevelési Főiskolát, mely akkor Európa egyik vezető sportintézményének számított. Bevezette a harmadik testnevelési órát az iskolákban. Az úszók és vízilabdázók zavartalan olimpiai felkészülésének biztosítása érdekében építtette meg a csodálatos Margit-szigeti Nemzeti Sportuszodát, mely a kontinens kiemelkedő sportlétesítménye lett. Az iskolákat sportközpontokká akarta fejleszteni. Ekkor kezdődtek a nagy hírű középiskolai sportversenyek, üzemi sportvetélkedők. Létrehozta a Magyar Olimpiai Bizottságot, melynek egyben első elnöke is ő volt. A sport fejlesztésében is érvényesítette a decentralizációs elvet: a háború előtti vidéki sportpályák, uszodák és tornatermek jelentős része ekkor épült. A balatoni fürdőzést

demokratizálni akarta: ne csak a módosabb emberek privilégiuma legyen. A cserkészmozgalmat népmozgalmá kívánta fejleszteni, mert nemcsak a testnevelésnek, hanem az erkölcsi nevelésnek is világ-szerte

egyik legjobb intézménye. A tihanyi félszigeten cserkészközpontot, nemzeti parkot hozott létre. Szegeden az egyetem kiépítése (klinikák, Dóm téri elméleti intézetek stb.) során a bölcsészeti- és természettudományi tanszékek részére vásárolta meg a Magyar Államvasutak ügynevezett leszámoló hivatalát a mai Ady téren, melyet amfiteátrum-szerűen kibővített (auditorium maximum). Ehhez kapcsolódóan hozta létre az egyetemi sporttelepet a hallgatók részére. Számos sportágban (vívás, atlétika, birkózás, tenisz, labdarúgás) élénk sporttevékenység folyt. Rendszeresen látogatta a sportrendezvényeket, kupákat írt ki stb. Megépíttette a SZUE-t és hatalmas népiszkolaépítési akciójának ötezedik objektumában, a Rókusai Iskolában az ország első fedett sportcsarnokát hozta

létre: „Csak a legutóbbi nemzetközi vízpolómérkőzés alkalmával eszmélt fel az ország arra, hogy Szeged egyik legjelentősebb sportvárosunk. A szegedi úszók terelték e téren Európa figyelmét a szegedi tiszai városra. A téli sportcsarnok tekintetében Szeged megelőzte Budapestet: ötezer nézőre való ilyen sportpalota

ott mostanában készült el, és sikerrel kecsegtetnek a tervezetek abban a tekintetben is, hogy Szeged sportuszodát kapjon. Nagyon szép az egyetemi ifjúság sporttere is, és ha most a főiskolai testnevelés teljes megszervezést nyer, Szegednek több mint másfél ezer főiskolai hallgatója hatalmas rezervoár ad a vízisporton kívül az atlétikának is” – írja a Pesti Napló 1929. szeptember 8-i számában.

Szegedben szervezte meg az első testnevelési kongresszust (1930), melyen későbbi Nobel-díjasunk, Szent-Györgyi is előadott, és Issekutz professzorral és feleségeikkel teniszettek.

Klebselsberg célkitűzése a sportban is valóra vált. A párizsi olimpián megelőztük a kis-antant országait. Legnagyobb sikerünket, a berlini olimpiát már nem élte meg: a megcsonkított kis ország harmadik lett a világ nagy nemzetjeinek versenyében. Koporsóját kedvenc „fiai”, a vízipólosok vitték utolsó útjára, akikről a „Klébi” név is származott. Ettől kezdve éri el a magyar sport máig is tartó, világraszóló sikersorozatát, melyhez a szegedi sportolók is tevékenyen hozzájárultak, és melyben „városunk miniszterének” elvülhetetlen szerepe volt. (A szerző megjegyzi: Bizakodunk, hogy hazánk olimpiát fog rendezni és ebben a megtisztelő feladatban városunknak is szerep fog jutni.)

Dr. Hencz Péter

Levél a Torony alá

„Tisztelt Polgármester Úr! Intézetünk vezetése köszönettel megkapta a Szeged Megyei Jogú Város Közgyűlésének 2001. november 9-i ülésén elfogadott 834/2001/1109. KGy. számú határozatát, amely – a polgármester úr előterjesztése és a közgyűlés egyhangú támogatása alapján – Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzat Kórháza pénzügyi helyzetének stabilizáló támogatását jelenti.

Ezúton szeretnénk a kórház vezetése és valamennyi dolgozója nevében őszinte elismerésünket és köszönetünket kifejezni polgármester úrnak a polgármesteri hivatal valamennyi felelős tisztségviselőjének, továbbá Szeged város közgyűlése valamennyi képviselőjének – természetesen beleértve a közgyűlés egészségügyi bizottságát is – ezért a támogatásért, mellyel hozzájárultak és hozzájárulnak Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzat Kórháza gyógyító munkájához és ezáltal a lakosság folyamatos, magas szintű gyógyítási feltételeinek fenntartásához.

Biztosítani szeretnénk polgármester urat és mindazokat, akik akár véleményükkel, akár szavazatukkal támogatták a pénzügyi stabilizációt jelentő 80 millió forintról szóló előterjesztés elfogadását, hogy kórházunk vezetése a továbbiakban is mindent megtesz intézetünk fizetőképességének megőrzése érdekében. Továbbra is fenntartjuk mindazokat a szigorú takarékosági intézkedéseket, amelyek még – az ésszerűség határában belül – a gyógyító munka színvonalának megőrzését szolgálják.

Külön szeretnénk megköszönni, hogy ezáltal mód nyílik dolgozóink számára még a karácsonyi ünnepek előtt kifizetni a 13. havi illetményüket is.

Továbbá ígérem, hogy az önkormányzat anyagi támogatását a ránk bízott lakosság tőlünk telhető legmagasabb szintű egészségügyi ellátásával fogjuk viszonzani.

Végezetül kérem polgármester urat, hogy egyetértése esetén, amennyiben mód nyílik rá, levelünket a következő közgyűlésen a polgármesteri hivatal felelős tisztségviselőjével, valamint Szeged város közgyűlése valamennyi képviselőjével ismertetni szíveskedjen.

Dr. Nárai György
főigazgató,
dr. Baráth Lajos
gazdasági igazgató,
Tóth Csilla
ápolási igazgató

Közbiztonságról Dorozsmán

TA-információ

Kiskundorozsma közbiztonsága és a bűnmegelőzés a témája annak a megbeszélésnek, amelyet Tóth József, a részönkormányzat soros elnöke hívott össze december 19-ére. Az este 6 órakor kezdődő összejövetelen, melyet a polgármesteri hivatal tanácstermében tartanak, a Csongrád megyei rendőrfőkapitányság részéről Szilágyiné dr. Bay Lujza alezredes és Kéri József százados, míg a szegedi rendőrkapitányság képviselőiben dr. Balogh Zoltán alezredes, városi rendőrkapitány és Lázár Szvetozár, a belvárosi őrparancsnok vesz részt.